

Sygn. akt II Ca 12/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko Ł. G. (PESEL (...))

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt VI C 810/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w taki sposób, iż:

a. zasądza od pozwanego Ł. G. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 266 (dwustu sześćdziesięciu sześciu) złotych i oddala powództwo w pozostałym zakresie,

b. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala apelację w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanego Ł. G. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od **pozwanego Ł. G.** kwoty 266,00 zł z odsetkami umownymi w wysokości 13%, poczynając od dnia 22.10.2013r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. nabyła wierzytelność wobec pozwanego od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Wierzytelność wynikała z niespłaconej pożyczki z tytułu której, pozwany winien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela określoną w umowie kwotę pieniężną czego jednak nie uczynił.

Pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy.

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Gryficach oddalił powództwo.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, który zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego zmianę oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 266 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelujący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 232 k.p.c., poprzez niezasadne przyjęcie, że powód nie przedstawił dowodów potwierdzających zasadność zgłoszonego roszczenia
- art. 339 § 2 k.p.c., poprzez niezasadne oddalenie powództwa wyrokiem zaocznym w całości w sytuacji, gdy zasadność powództwa nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należało częściowo uwzględnić.

Zgodnie z treścią art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwany będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na posiedzenie, wobec czego zostały spełnione przesłanki wydania przez Sąd Rejonowy wyroku zaocznego.

Sąd Odwoławczy nie podzielił jednak stanowiska Sądu I instancji, iż analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na uwagę zasługuje okoliczność, iż jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 1999 r. (I CKU 176/97, LEX nr 37430), przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec, więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Jak wynika z akt sprawy, żądanie pozwu oparte było przede wszystkim na umowie przelewu z dnia 14 maja 2014 r. zawartej pomiędzy powodem a (...) Finanse sp. z o.o. w G., na mocy której strona powodowa nabyła między innymi wierzytelność, której dotyczy niniejsze powództwo. Do umowy tej dołączony był załącznik nr 1, w którym pod pozycją nr 38 wskazano pozwanego oraz kwotę przysługującej od niego powodowi należności.

Podnieść należy, iż wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego, fakt, że powyższe dokumenty, a więc umowa przelewu wierzytelności oraz załącznik nr 1 do tej umowy zostały przedłożone jedynie w formie kserokopii nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Zwrócić bowiem uwagę należy, iż jak już wyżej wspomniano, w przypadku wydawania wyroku zaocznego funkcjonuje domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, które zastępuje postępowanie dowodowe w sytuacji gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Zdaniem Sądu II instancji ani fakt zawarcia umowy cesji ani fakt, że w drodze tej umowy strona powodowa nabyła również wierzytelność, która obciąża pozwanego nie budzi wątpliwości. Tym samym powództwo co do zasady powinno zostać uwzględnione.

Jedyną wątpliwość, która nie pozwala na uwzględnienie powództwa w całości zgodnie z żądaniem pozwu, stanowi kwota należności przysługująca od pozwanego w zakresie odsetek. We wspomnianym wcześniej załączniku nr 1 do umowy została bowiem wskazana jedynie kwota 11,29 zł tytułem odsetek od kwoty należności głównej w wysokości 266 zł. Nie został jednak podany sposób obliczenia owych odsetek a zatem nie wskazano ani stopy procentowej ani

okresu za jaki odsetki te zostały naliczone a poza tym można jedynie przypuszczać, iż zostały one obliczone od kwoty należności głównej. W tym zakresie zatem powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż wobec stwierdzenia, że z dokumentów przedłożonych przez powoda, przy uznaniu ich prawdziwości na podstawie domniemania wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c., wynika, że nabył on w drodze przelewu wierzytelności należność w kwocie 266 zł, należało zmienić zaskarżony wyrok i zasądzić od pozwanego na rzecz powoda powyższą kwotę. W pozostałym zakresie a więc co do odsetek powództwo ze wskazanych wyżej przyczyn należało oddalić.

W związku ze zmianą zaskarżonego orzeczenia, konieczne stało się również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego.

Z racji tego, że powództwo zostało uwzględnione w przeważającej części, koszty procesu, stosownie do treści art. 100 k.p.c., w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., powinien w całości ponieść pozwany, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód był reprezentowany w procesie przez pełnomocnika będącego radcą prawnym i poniósł koszty opłaty od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego które stosownie do treści przepisu § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynoszą 60 zł. Łącznie zatem strona powodowa poniosła koszty postępowania w kwocie 90 zł.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Wobec faktu, iż żądanie apelacji zostało uwzględnione jedynie w części, gdyż powództwo nie zostało uwzględnione w całości, w zakresie nieuwzględnionym apelacja została oddalona w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c.

Zgodnie z regułą odpowiedzialności stron za wynik procesu, mając na względzie, że pozwany przegrał sprawę w przeważającej części, winien on zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania apelacyjnego. Na koszty te składają się opłata od apelacji w kwocie 30 zł, oraz koszty zastępstwa procesowego, które stosownie do treści przepisu § 6 pkt. 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynoszą 60 zł. Łącznie zatem koszty postępowania apelacyjnego wyniosły kwotę 90 zł.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 3 wyroku